

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

อย่าติดหลงปู่

ผู้กำกับ ปัญหาธรรมะจากเว็บไซต์หลวงตาครับ คนแรก

ลูกภาวณาพุทธโธ พยายามมีสติจดจ่อทุกอิริยาบถ ลูกนั่งภาวณาได้ประมาณ ๕ ชั่วโมง ะยะนี้ไม่เคยนั่งต่ำกว่านี้ จิตมันจดจ่อดูสังขารที่คอยคิดปรุงร้งเว็บเข้ามา มันปรุงอะไรก็รู้ทันว่าปรุงดีปรุงชั่วอะไร จนบางที่คิดขึ้นมาว่านี่เราจดจ่อบังคับดูสังขารเกินไปหรือเปล่า เหมือนกับเพลินในจิตจึงทำให้นั่งได้นาน แต่ทุกครั้งพอนั่งไม่นานจิตก็เหมือนตกหลุมลึก แล้วรู้สึกสว่างโล่ง จิตใจเบาจนไม่รู้สึกรู้ว่ามีเวทนาเลยเจ้าคะ จึงไม่รู้ว่าจะพิจารณาเวทนาตรงไหน เพราะจิตไม่รู้สึกรู้ว่ามีเวทนา จิตมันว่างสบาย มีแต่ว่าง อยู่อย่างนี้ในขณะนี้เจ้าคะ จึงขอกราบเรียนถามหลวงตาว่าลูกควรจะทำอย่างไรต่อไปเจ้าคะ

หลวงตา อันนี้ก็ไม่มีพันสติ มันว่างก็ให้มีสติอยู่กับความว่าง ความว่างไปจากใจ ความเคลื่อนไหวของใจเป็นยังไง ความว่างจะเปลี่ยนแปลงของมันไป นับว่าเก่งนะนั่งได้ ๕ ชั่วโมงคนไม่เคยนั่ง ๕ ชั่วโมงนับว่าค่อนข้างเก่งมาก ยังไม่เคยเข้าสงครามมาก่อน สงครามนั่ง ถ้ามันมีอารมณ์เป็นเครื่องเล่นเครื่องพีดกันอยู่แล้วจะนั่งนานอย่างนั้นไม่ได้ นั่งทนเฉยๆ ทนไม่ได้นะ ต้องมีอารมณ์พีดกันเหวี่ยงกันอยู่ในนั้น นี่พูดธรรมดาพูดจริง ๆ เวลาเข้าสงครามจริง ๆ แล้ว ๕ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมง ถือเป็นธรรมดาของการนั่งภาวณา มันเคย ที่แรกนั่งชั่วโมง ชั่วโมงครั้งสุดท้าย โอ้ย หงายเลยนะ ชั่วโมงครั้งสุดท้าย หงายเลย เอากันไปกันมาสี่ห้าชั่วโมงเลยถือเป็นธรรมดาของการภาวณา เป็นอย่างนั้นนะ นั่งปีนี้ก็จะถึงระยะเวลาที่จะออกมา ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมงบ้าง ๕ ชั่วโมงบ้าง เป็นธรรมดาๆ ไม่เจ็บปวดตรงไหนๆ พอที่จะได้ต่อสู้กับทุกขเวทนาด้วยอุบายต่างๆ ไม่มี นี่หมายถึงว่าความเคย

เขาว่าจิตว่าง อย่งไรก็อย่าหนีเรื่องสติ เกิดเรื่องอะไรขึ้นมาให้ติดตามพิจารณา ปัญญาเป็นสำคัญมากที่จะตามต้อนเหตุการณ์ต่างๆ ที่มันมาปะทะกันๆ อารมณ์นั้นละปะทะกัน สติปัญญาคอยดูคอยพิจารณา ให้ทำอย่างที่เคยทำนั้นละ แต่เรื่องสติปัญญาอย่าลดละ นี่ละวางแผนของความเพียรแท้ๆ สติกับปัญญานะ เอ้า ว่าไป

ผู้กำกับ คนที่ ๒

ลูกมีโอกาสไปภาวณาที่วัดถ้ำสาริกา ทดลองอดอาหารเพื่อทดสอบดู ทำให้รู้สึกกายเบา จิตเบา ขณะเดินจงกรมได้พิจารณาแยกส่วนต่างๆ ของร่างกาย ไล่ลงมาตั้งแต่ศีรษะ ฝ่าดูตั้งแต่ศีรษะ แล้วพิจารณาลงมา ถลกหนังหน้าตา คิ้วตา และสมองออก

ใคร่ครวญไปเรื่อย จนจิตเหมือนรับรู้ ว่า สิ่งทั้งปวงเป็นเพียงธาตุ ๔ จึงอุทานว่า นี่เรามาหลงธาตุแค่นี้เองหรือ ทันทันที่จิตรับรู้ตรงนี้ เกิดปีติซาบซ่านจากศีระและแขนลงมาถึงท่ามกลางอก ในวันวิสาขบูชาลูกอธิษฐานถือนะสัชชี เพิ่มความเพียรในการเดินจงกรมเป็น ๔ ชั่วโมง พิจารณาทุกขเวทนาที่เกิดจากการปวดกระดูกขาและก้นด้านขวา ไล่พิจารณาดู หนึ่ง เนื้อ กระดูก เหมือนเฟ่งจ้องก็ยิ่งปวด เลยเอาจิตมาจดจ่อกับพุทโธเร็วๆ จนเริ่มเบาลงไม่ค่อยปวด พอจิตคิดว่าเอาละที่นี่ สบายละ คงผ่านได้ ทันทันที่คิดเช่นนั้น เกิดความรู้สึกปวดแสบปวดร้อนที่ปลายเท้าข้างซ้าย พยายามพิจารณาก็ยิ่งโหมทนอยู่สักพัก เลยยกมือขึ้นจับ ขอสลับมาเป็นเดินจงกรมแทน อยากขอความเมตตาจากองค์หลวงปู่ เพื่อขออุบายเพิ่มเติมครับ (จาก ลูกไม้ติดแม่ แต่ติดหลวงปู่)

หลวงตา อย่าติดหลวงปู่ ให้ติดสติกับงานที่ทำ สติติดแนบ นั่นละหลวงปู่ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ที่นั่น ให้ติดตรงนั้น มันตอบยากว่าธรรมดาๆ ไป ไม่ทราบจะตอบอะไร มันมีจุดที่ควรจะต้องคอยตอบ ใ้พุทฺธธรรมดาไป การภาวนาเอาแน่นอนได้เมื่อไร เดี่ยวเป็นอย่างหนึ่ง คนๆ เดียวนั้นแหละ เรื่องสำคัญก็คือเรื่องของสติปัญญาให้ติดแนบอย่าถอย เรื่องความอดความทนนั้น เวลาหมุนตัวเข้าไปจริงๆ แล้วคำว่าความอดความทนมันจะวิ่งไปหาสติปัญญาที่หมุนหาเหตุหาผลมากกว่านะ ทนเฉยๆ ทนไม่ได้คนเรา อดเฉยๆ ทนเฉยๆ ทนไม่ได้นะ ต้องมีธรรมเป็นเครื่องสนับสนุน เช่นสติปัญญา

ทุกข์มากขึ้นมาๆ นี่มันทุกข์เพราะอะไร อะไรเป็นต้นเหตุ คนตายไม่มีทุกข์ นั่นมันไล่หาเหตุ เอาไปเผาไฟก็แล้ว ฝังดินก็แล้วไม่เห็นมีอะไร แต่คนเป็นอยู่ทำไมเป็นทุกข์ ทุกข์นี้มีสาเหตุมาจากไหน นั่นไล่เข้าๆ นี่เรียกว่างานของจิตที่จะให้รู้เหตุผลของเวทนามีความทุกข์เป็นต้น ขอให้ใช้ความพยายามให้เต็มที่ ความหนักแน่นนี้สำคัญมากนะ ให้มีใจหนักแน่นเถอะผู้ปฏิบัติธรรม วอกแวกคลอนแคลนไม่ดี ไม่ค่อยได้หลักได้เกณฑ์ถ้าไม่มีใจหนักแน่น ค้นหาเหตุหาผล เอาจริงเอาจัง เดี่ยวก็ได้เรื่องขึ้นมา

ผู้กำกับ คนที่ ๓

คำว่าตัวตนคือมายา เป็นอนิจจัง และเป็นปัจจุบันใช้หรือไม่ครับ กระผมอยู่ในทางโลกได้รับความรู้สึกทั้งพอใจและไม่พอใจเกือบตลอดเวลา การทำใจให้เป็นปรกติคือไม่ไปในทั้งทางพอใจและไม่พอใจ ก็ได้พยายามปฏิบัติอยู่เสมอ แต่ก็ยังเกิดเวทนาไปในทางสองฝ่าย จึงอยากทราบว่า ทำอย่างไรเวทนาทางกายนี้จะลดน้อยลง โดยเฉพาะในทางที่ขัดเคืองใจ การพิจารณาว่าเป็นอนิจจังเป็นทางที่ถูกแล้วใช้หรือไม่ครับ (จาก วิศรุต)

หลวงตา ชี้เกี่ยจตอบ พุทธธรรมตำราธรรมดา มันมีจุดที่ควรตอบก็ตอบๆ ถ้ามีจุดสำคัญที่จะตอบไม่ต้องบอก ผางทันทีเลย นั่นมันเป็นจุดๆ การดำเนินของเรา ความรู้ความเห็นของเราจะเป็นจุดๆ เป็นคลื่นเป็นอะไรไปอย่างนั้น อันนี้ก็เป็นธรรมดา เล่าไปธรรมดา เอ้าว่าต่อไป

ผู้กำกับ คนที่ ๔

หลานดูลมหายใจเข้า-ออก พร้อมกำหนดพุทโธไปด้วย หลังจากออกจากการภาวนามาอยู่ในสภาพปกติ ทำงานทั่วไป จะเกิดมีจุดเสียวตึงๆ ที่ระหว่างคิ้วเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ถ้าทำงานโดยใช้สมาธิในการจัดจ้องแล้ว จุดตึงนี้จะทวีความเสียวตึงมากขึ้น แต่ถ้าจิตฟุ้งซ่านก็จะจางหายไป เป็นอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา แล้วถ้าหลานเพิ่งมาที่จุดตึงนั้นจะยิ่งตึงมากขึ้นและจะวูบวาบเหมือนจะสงบ มีอาการเคลิ้มๆ คล้ายจะเข้าสมาธิ หลานอยากถามว่ามันคืออะไร และจะใช้มันในการทำสมาธิดีหรือไม่ หรือต้องไม่ให้มันเกิดขึ้นอีก

หลวงตา เราก็อยากตอบซ้ำๆ เข้าอีก เอา ให้ฟุ้งซ่านมากๆ ถึงขั้นบ้าเลย มันจะไปไหนอันนั้น ก็จะได้ถามอีกทีหนึ่งเพื่อทราบผลอันนั้น อย่างนั้นก็ถามมาไม่รู้อะไร ก็เป็นธรรมดาเรื่องการภาวนามันจะมีแง่ต่างๆ ขอให้ภาวนาเรื่อยๆ ไป เรื่องสติเป็นพื้นฐานนะการภาวนา เรายกนิ้วเลย ตั้งแต่ล้มลุกคลุกคลานถึงที่สุด สติวางไม่ได้นะ เห็นชัดเจนบนเวทีภาวนา ท่านจึงบอกว่า สติ สพุทฺธ ปตฺถิยา สติจำต้องปรารภณาในที่ทั้งปวง คือไม่มีเว้นอิริยาบถใด นอกจากหลับเท่านั้น สติสำคัญมากนะ ถ้าจิตกับสติจ่อเข้าไปตรงนี้แล้วจะให้เห็นเรื่องต่างๆ ซึ่งมันเกิดมันมีอยู่เป็นประจำ

ท่านจึงให้ภาวนา คือรวมสติปัญญาจ่อเข้าไปหามหาเหตุคือใจ เกิดอยู่ที่นั่น มันเกิดอยู่ตลอดเวลาธรรมดามัน แต่เราไม่มีสติสังกัก็เหมือนมันไม่มี ความจริงมันมีอยู่จริง จนชินชา ความคิดความปรุงฟุ้งซ่านรำคาญในจิต พอสติจับเข้าไปเรียกว่าภาวนา เข้าไปดูต้นเหตุก็จะจับต้นเหตุได้ มีแยกแยะออกไปพิจารณาเพื่อเป็นสารประโยชน์แก่ตนไปเรื่อยๆ อย่างไรก็ตามอย่าหนีหลักคำว่าภาวนา ให้มีสติอยู่กับการภาวนาของตนาอาการต่างๆ มันจะมีของมันเรื่อยๆ พุทไม่จบ พรรณนาไม่จบเรื่องของจิตนี้ แต่ถือหลักของจิตกับสติให้ตั้งมั่นอยู่เสมอ อาการใดที่เกิดขึ้นมาก็ให้รู้ว่าเกิดขึ้นแล้วดับไปทั้งนั้นแหละ เหล่านี้เป็นอาการของจิต

การภาวนาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร พุทให้มันชัดเจน ที่ได้มาสอนพี่น้องทั้งหลายบ้างๆ อยู่ที่เราเคยคิดเคยอ่านเมื่อไรล้มลุกคลุกคลานเหมือนพี่น้องทั้งหลาย ไปนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาเราก็เคยมาพุทก็ครั้ง คือสู้กิเลสไม่ได้ คลื่นกิเลสมันหนาแน่นเสียจนพุทไม่ได้เลย เรียกว่าหงายทุกที่สู้มันไม่ได้ ถึงขนาดน้ำตาร่วงบนภูเขา พุทอยู่

ตลอดเวลาเนะ นี้เวลาคลื่นกิเลสมันหนา มันอยู่ในใจนะกิเลส กิเลสคือเจ้าเรื่องนั้นแหละ ก่อความวุ่นวายให้ทำลายทั้งนั้นแหละ เรียกว่ากิเลส ธรรมนั้นเป็นผู้ส่งเสริมบำรุงตนเอง ความคิดความปรุงก็คิดเพื่อบำรุงส่งเสริมตนเองในทางที่ถูกที่ดี นี่เรียกว่าธรรม ความคิดที่มาเตะมาถีบมายันเหล่านี้เรียกว่ากิเลส มันเกิดอยู่ภายในใจ จำให้ตีทุกคน ท่านจึงว่ามหาเหตุอยู่ที่ใจ กิเลสกับธรรมอยู่ด้วยกัน แต่เวลากิเลสมีอำนาจมากกิเลสแผ่ อำนาจ ทำความดีไม่ได้ มันเตะมันถีบมันยันแหวกไปหมด นี่เวลามันเป็นอย่างนั้นก็

น้ำตาร่วงบนภูเขา ฟังซีเสียใจขนาดไหน ตั้งหน้าจะมาสู้กับมัน หงายเลยๆ สู้มัน ไม่ได้ ยอมรับว่าสู้ไม่ได้ กลับไปอีก ไปอบรมกับโรงงานใหญ่ เมื่อวานนี้ก็ดูได้พูดแล้วมัง พ่อแม่ครูจารย์มัน นั่นคือโรงงานใหญ่ ไปนั้นได้รับการอบรมกลับมาอีกลั้มอีก อยู่อย่าง นั้น แต่สำคัญที่มีโรงงานผู้คอยแนะนำในทางที่ถูกที่ดี ได้อุบายแล้วมา สู้ไม่ได้คราวนี้ กลับไป เอาใหม่ มาอีกสู้อีก สุดท้ายก็ได้ ได้เป็นลำดับ

โห เรื่องการภาวนาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร ไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะเป็นจะรู้จะ เห็นขึ้นมาจากภายในใจ เรานั้นเองแปลกในตัวของเราเอง แปลกใจในตัวเอง เวลามันเกิด ความรู้ความเห็นขึ้นมามันไม่ใช่ผู้นี้ละ ขอให้ได้รับการอบรมเถอะจิต ถูกปิดบังอยู่นี้มี แต่กิเลสทั้งนั้นไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไรทั้งๆ ที่มีอยู่เต็มโลกเต็มสงสารมาตั้งกับตั้งกลับ เหตุการณ์ต่างๆ สิ่งต่างๆ มีอยู่ แต่จิตไม่รู้เรื่องรู้ราว พอธรรมสอดเข้าไปมันจะมีความ สว่างไสว มีสอดรู้สิ่งนั้นสอดรู้สิ่งนี้เข้าไปเรื่อยๆ นี่เรียกว่าธรรม สอดรู้ทั้งผิดทั้งถูก ส่วนมากจะรู้ผิดมากกว่าถูก เพราะมันมีความผิดมากเต็มตัวเนื่องจากกิเลสสร้างขึ้น มา ให้ได้เกิดความยุ่งเหยิงวุ่นวาย

จิตดวงหนึ่งอยู่ได้เมื่อไร มันหมุนตัวของมัน เวลาที่มีกิเลสอยู่นี้เหมือนฟุตบอล ถูกเตะถูกถีบ ยันกันอยู่นั้นตลอด กลิ้งตลอด จิตที่มีกิเลสหุ้มห่ออยู่เต็มเหนียวภายในใจ จิตเหมือนฟุตบอล ถูกเตะกลิ้งอยู่ตลอดเวลา จะออกไปโน้นไม่ออก ถูกเตะเข้ามา เตะ ไปเตะมาๆ วกวนอยู่ในบริเวณสนาม คือวัฏจักร มันหมุนไปหมุนมาอยู่ในนี้ ที่จะจับมัน ได้ก็คือจากจิตตภาวนา นี่ละจึงว่าพระพุทธเจ้าคือศาสดาองค์เอก ไม่มีใครสอนแบบ พระพุทธเจ้าเลย ไม่มี พระพุทธเจ้าจ่อเข้าไปมหาเหตุคือจิตเลย นั้น เวลาพิจารณา ไปๆ เรื่องราวมันมีอยู่เท่าไรมันก็จะแสดงออกมา

ระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกัน ใครมีลวดลายยังงั้นกมยมันก็ซัดกันเต็ม เหนียวๆ กิเลสกับธรรม หากรู้เรื่องกันได้ในวันหนึ่งไม่สงสัยเมื่อสู้ไม่หยุดไม่ถอย เรื่องราวต่างๆ มันจะเกิดขึ้นๆ ทีแรกมีแต่เรื่องราวกิเลส สร้างแต่อุปสรรค เวลาเราจะ ภาวนาจะทำอะไรนี้ มันสร้างแต่อุปสรรคก็คิดขวางทางเดินของเราตลอดเวลาให้ภาวนาไม่ สะดวก นี่คือเรื่องของกิเลส แต่เวลาทำลงไปๆ ไม่หยุดไม่ถอยมันหากมีทางเบิกกว้าง

ออกไป พอเล็ดลอดไปได้ พัดเหวี่ยงกันไป หนักเข้าๆ ธรรมมีกำลังมากเข้าๆ มีความสงบเย็น มีความสว่างไสว มีกำลังภายในใจ รู้เรื่องของกิเลสประเภทต่างๆ เข้าโดยลำดับลำดับแล้วแก้กันไปๆ สิ่งเหล่านั้นค่อยจางไปๆ จิตสว่างขึ้นมา นี้เรียกว่าธรรมธรรมบำรุงจิตใจให้สว่างขึ้นมา กิเลสทำลายจิตใจให้บอบช้ำขุ่นมัว จะให้จิตฉิบหายไม่มี แต่ได้รับการชอกช้ำเป็นทุกข์ทรมานมาก ก็เพราะกิเลสนั้นละทำ

เวลาเรฝีกในทางจิตใจ มันจะเป็นขึ้นมากขึ้นน้อยอย่าถอยมัน สติปัญญาอย่าปล่อยวาง ให้ยึดอยู่กับผู้รู้ ผู้รู้เป็นรากฐาน สติปัญญารอบกับผู้รู้จะไม่เสีย ถ้าเตลิดเปิดเปิงไปตามภาพต่างๆ ที่หลอกออกไปจากใจนี้ นั้นเสียะนั้นนั้น หลงทิศหลงทางไปได้ เสียได้ ถ้าเอาหลักใจคือความรู้เป็นหลักตั้ง สติปัญญารอบอยู่นั้นแล้วจะไม่ค่อยเสียคนเรา นี้พูดถึงเรื่องการภาวนา เรื่องเหตุการณ์อันใหญ่โตที่สุดมาอยู่ที่จิตตภาวนา จะรู้เรื่องของโลกของธรรมทั้งหลายจะอยู่ที่ภาวนา รื้อถอนโลกสงสารที่เป็นตัวทรมานมาตั้งกับตั้งกลับ ตายกองกันอยู่นี้มีแต่กิเลสพาให้ตายกองกันนะ ฟาดศวกกิเลสให้มันม้วนเสื่อลงๆ เอากิเลสม้วนเสื่อลง ศพตายกองกันในภพชาติต่างๆ ก็จะมีม้วนเสื่อไปตามๆ กัน มันเกิดขึ้นจากกิเลสที่อยู่ในจิต พาให้เกิดให้หม่นให้เวียน

ภาวนาไปเท่าไรพอจิตใจมีกำลังวังชาก็ค่อยเพิ่มกำลังขึ้นมาๆ ความอุตสาหัพยายามเลยกายเป็นเรื่องผาดโผนโจนทะยาน ได้รั้งเอาไว้ๆ นั้นเวลาธรรมออกสนามเป็นอย่างนั้นละ มีกำลังมากแล้วได้รั้งเอาไว้ ไม่งั้นมันจะผาดโผนโจนทะยานเกินไป ให้รู้จักประมาณ นี้เวลาธรรมมีกำลังเป็นอย่างนั้น เวลากิเลสมีกำลังลากลงใส่เสื่อใส่หมอนจะไปไหนก็ต้องเอาเสื่อเอาหมอนมัดติดคอไปด้วย นี้เวลากิเลสมีกำลังไปไหนต้องมีเสื่อมีหมอนมัดติดคอไปด้วย ล้มตุมหลับครอก..กิเลส เรื่องของธรรมถ้ามีกำลังมากแล้วไม่มีเสื่อมีหมอน ปิดตลอด ลืมหลับลืมนอน ลืมวันลืมคืน เป็นอยู่ในจิต

สนามรบคือจิต กิเลสก็อยู่ที่จิต ธรรมอยู่ที่จิต พัดกันอยู่บนหัวใจนี้ ลืมวันลืมคืนนะ มีตั้งแต่ซุลมุน เหมือนนักมวยเข้างในกัน เขาจะมีเวล่ำเวลาอะไรไม่มี ในเวลาเช่นนั้น มีแต่พัดกันเต็มเหนี่ยว ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันก็แบบเดียวกัน ลืมวันลืมคืน ผาดโผน เป็นไปในตัวเอง ไม่ได้ตั้งใจว่าจะผาดโผน หากเป็นในกำลังของจิต จิตที่มีกำลังมากแล้วมันหนุนตัวเองขึ้นไปเอง มาเทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ผ่านเวทีมาแล้ว จึงได้มาเทศน์

เพราะฉะนั้นการเทศน์นี้ทางโลกเขาจะเรียกว่าอาจหาญชาญชัย นี่มันเลยไปแล้ว คำว่าอาจหาญก็ไม่มี คำว่าท้อแท้ไม่มี คำว่ากลัวไม่มี คำว่ากลัวไม่มี ผ่านหมด จึงเรียกว่าวิมุติ คำว่ากลัวว่ากลัวอยู่ในวงสมมุติทั้งนั้น ถ้าเลยนั้นแล้วไม่มีสมมุติ ความกลัวไม่มี ความกลัวไม่มี คำว่าได้ว่าเสียไม่มีถ้าเลยไปแล้ว เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมดก่อนความกังวล

หมดอันนี้แล้วไม่มีอะไรกังวล นี่ละจิตเวลาชำระให้ถึงที่สุดเต็มที่แล้วจะไม่มีอะไรมาข้อง
จิตเลย สามแดนโลกธาตุนี้จะไม่มีการมณีใดเข้ามาผ่านจิต อารมณ์ก็ต้องเกิดขึ้นจากใจ
ใจไม่สร้างอารมณ์ใครจะสร้าง ใจหมดอารมณ์แล้วจะเอาอะไรมาสร้าง วางเปล่าอยู่อย่าง
นั้นตลอดเวลา ดังพระพุทธเจ้าท่านสอนพระโมฆราช

สุญญโต โลภ อเวกขสุสุ โฆฆราช สทา สโต
อตตานุทิกฺขญฺญิ อุหจจ เอวฺ มจฺจตุตโร สียา
เอวฺ โลภํ อเวกขนฺตํ มจฺจราชา น ปสฺสตี.

ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ ฟังขีสติทุกเมื่อ สทา สโต สโตก็คือสติ
ให้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า วางเปล่า แล้วถอนอตตานุทิกฺขญฺญิ
ความเห็นเราว่าเขาเสียได้ จะข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะมองไม่เห็น
ผู้พิจารณาโลกเป็นของสูญเปล่าอยู่อย่างนี้ นี่ท่านสอนพระโมฆราช

ธรรมประเภทนี้เข้าได้ทุกหัวใจ อย่าว่าแต่พระโมฆราชนะ ธรรมประเภทนี้เข้าได้
ทุกหัวใจถ้าพิจารณาตามพระพุทธเจ้าสอน ให้เป็นผู้มีสติตั้งพิจารณาตามนี้แล้ว โลกจะ
เป็นของว่างเปล่าขึ้นในหัวใจทันทีด้วยกัน เราอย่าเข้าใจว่าหัวใจว่างเปล่านี้มีแต่
พระพุทธเจ้าสอนพระโมฆราช มีทุกหัวใจ ขอให้นำมาปฏิบัติเอะละสิ่งเหล่านี้จะปรากฏ
ขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกันหมดเลย ไม่มีอดีต-อนาคต ธรรมนี้เป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ
ปัจจุบันตลอด เวลาเข้าถึงตัวของมันจริง ๆ แล้ว มันก็เป็นอย่างนั้น นี่พูดให้ชัดเจน

สุญญโต โลภํ โลกเป็นของว่างเปล่า กิเลสเท่านั้นพาให้กิดให้ขวาง เมื่อกิเลส
ขาดสะบั้นลงไปหมดแล้วอะไรจะมากิดมาขวาง ว่างเปล่า เป็นหลักธรรมชาติ มองดู
ต้นไม้ภูเขาเห็นแต่จิตนี้มีอำนาจมากมันครอบไปหมด ว่างไปหมดเลย ฟังขีนะ แผ่นดิน
หนาแน่นขนาดไหน ไหญ่โตขนาดไหน อำนาจแห่งความว่างของจิตนี้ครอบหมด ไม่มี
นะ นี่ละท่านเรียกว่าอำนาจของจิต ว่างเปล่า สุญญโต โลภํ อเวกขสุสุ พิจารณาโลกให้
เป็นของว่างเปล่าสูญเปล่า คือมันสูญอยู่ภายในจิตใจ ไม่มีอะไรเลย สิ่งเหล่านั้นเขาไม่ได้
บอกเขามีเขาเป็น ไม่มีไม่เป็นนะ เขาเป็นของเขา แต่จิตนี้เป็นผู้ไปหมายนั้นหมายนี้ พอ
ความหมายนี้ขาดสะบั้นไปหมดแล้วความหมายไม่มี ก็เป็นจิตว่างเปล่าไปหมด ว่างเปล่า
โดยประการทั้งปวง ว่างได้ทุกคนจิต

พระพุทธเจ้าสอนให้จิตว่าง เพราะจิตมันยุ่งทุกคน จิตยุ่งทุกตัวสัตว์ พิจารณา
สอนอย่างนี้แล้ว เมื่อเข้าถึงขั้นนี้ว่างได้ทุกคน ไม่ต้องไปถามพระโมฆราช พอเกิดขึ้นใน
ใจนี้ อ้อ ทันทีเลย เป็นอันเดียวกันแล้ว ดังที่ว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็องค์ก็ตาม พอตรัสรู้
หรือบรรลุนิพพานถึงขั้นสูงสุดมาผางเท่านั้นเป็นอันเดียวกันหมดเลย นั่นฟังขีนะ สด ๆ
ร้อน ๆ เป็นมาจากไหน เป็นอย่างนั้นนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ องค์นั้นตรัสรู้องค์นี้ตรัสรู้

ไม่ใช่ตรัสรู้ปรากฏผลขึ้นมาแล้วแปลกๆ ต่างๆ กันนะไม่แปลก พอตรัสรู้ผางขึ้นมาแล้วเป็นอันเดียวกันหมดเลย นี่ความว่างเปล่าสูญเปล่าจากจิตที่บริสุทธิ์ก็เป็นแบบเดียวกัน เป็นได้ทุกคน ไม่ว่าหญิงว่าชาย นิสัยของเราที่ได้สร้างคุณงามความดีสร้างได้ทุกหัวใจ เวลาผลเกิดขึ้นมาก็เป็นสมบัติของตัวเองด้วยกันทั้งนั้น เมื่อถึงขั้นที่ควรจะรู้จะเห็นจะรู้ จะเห็นแบบเดียวกัน พระพุทธเจ้าสอนไว้กลางๆ จิตนี้สมควรที่จะรับธรรมเหล่านี้ได้ด้วยกันทั้งนั้น นอกจากนอนใจเท่านั้น

นี่เราก็อุดถึงว่าเราไม่เคยคาดเคยคิดที่มันจะมาเป็น พุดอยู่อย่างนี้เราก็มไม่เคย สะทกสะท้านกับผู้ใดนะ ฟังซิ ว่าโลกเป็นของสูญเปล่า มันก็สูญเปล่าอยู่แล้วตั้งแต่เรายังไม่พุด ในหัวใจนี้ไม่มีอะไรเลย มันว่างอยู่นั้นตลอดเวลา นี่เป็นหลักธรรมชาติ จะให้เป็นอย่างอื่นอย่างใดไม่ได้แล้ว นี่คือที่ว่าง ว่างโดยประการทั้งปวง เวลาพุดอย่างนี้จะไป สะทกสะท้านกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่มี...จิต ธรรมชาตินี้ไม่มี ออกเป็นหลักธรรมชาติของตัวเองเลย จิตถ่วงได้ถึงขั้นนี้แล้วพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เป็นอันเดียวกันเลย พระพุทธเจ้า-พระสงฆ์สาวก-บรรดาท่านผู้บริสุทธิ์เป็นธรรมชาติอันเดียวกัน ผางขึ้นมา นี้ถึงกันหมดเลย

นี่ละที่ว่าพระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ คือมันถึงใจนะ มันไม่เคยรู้ เคยเห็น เวลามันผางขึ้นมามันเป็นขึ้นมาแบบอัศจรรย์ แบบไม่เคยคาดเคยคิด เหน พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือๆ ย้ำแล้วย้ำเล่าให้ถึงใจ เพราะธรรมชาติมัน เลิศเลอสุดขีดสุดแดน ว่าอะไรก็ไม่ถึงใจ ว่าอย่างนี้ละหรือๆ ซ้ำเข้าไป ธรรมแท้เป็น อย่างนี้ละหรือ นั้นเห็นไหมละ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละหรือ เป็นอันเดียวกันเท่านั้น ไม่ได้มีสองมีสามนะ พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี่เป็นทางก้าวเดินเข้าไปหาต้นตออันใหญ่หลวง คือธรรมแท้ พุทโธก็เพื่อเข้าหาธรรมแท้ ต้นธรรมแท้ก็คือเป็นต้นใหญ่ กิ่งแตกออกไปก็ เป็นพุทโธ เป็นธัมโมกิ่งไป เป็นสังโฆ รวมเข้าแล้วเป็นธรรมแท้อันเดียวกัน นั้น

ถึงว่า พระพุทธเจ้าแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ ตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ ธรรมแท้เป็น อย่างนี้ละหรือ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละหรือ เป็นอันเดียวกันนี้เท่านั้น ไม่ได้เป็น อย่างอื่น เหน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง นี่ มันเป็นแล้วนะนั่น แต่ก่อนไม่เคยคิดเคยคาด พุทโธ ธัมโม สังโฆ ติดจิตไปตั้งแต่เริ่มรู้ เดียงสากภาวะ จนกระทั่งถึงวาระนั้นละในขณะนั้น พอกิเลสทั้งมวลขาดสะบั้นออกไป เรียกว่าสมมุติทั้งมวลขาดสะบั้นไปจากใจ ธรรมชาติที่เลิศเลอสุดยอดนั้นผางขึ้นมาเท่า นั้นเอง เหน ขึ้นในทันทีเลย ใครไปรู้เมื่อไร ขอให้รู้เถอะนะมันจะเป็นแบบเดียวกันหมด พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อันเดียวกันนี้เลย ทุกพระองค์ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นอัน เดียวกัน

ท่านจึงบอกว่า นตฺติ เสยฺโย ปาปิโย ความยิ่งหย่อนแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ไม่มี คือความบริสุทธิ์เหมือนกันหมด เป็นนิสสัยวาสนาบุญญาภิสมภาร ทั้งพระพุทธเจ้า ทั้งสาวก ทั้งคนทั่วๆ ไป มีนิสสัยวาสนาลึกตื้น หนาบาง กว้างแคบต่างกัน แต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์นั้นเหมือนกันหมด ท่านก็บอกไว้แล้ว ขอให้ทำไปนะ ธรรมนี้เป็นธรรมสดๆ ร้อนๆ นะที่สอนนี้ ให้เปิดจอกเปิดแหนคือกิเลส มันหุ้มห่อจิตใจนี้ออกไปโดยลำดับ ด้วยการทำบุญให้ทาน รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา ซึ่งเป็นการรื้อจอกรื้อแหนออกจาก น้ำที่สะอาดสุดยอดนั้นให้เห็นน้ำเต็มสระ เป็นยังงิมน้ำเต็มสระ เอา ตักมาอาบดื่มใช้สอย ดูซิเป็นยังงิ เปิดออกๆ เมื่อเปิดจอกแหนออกมีตั้งแต่น้ำล้นๆ แล้วเป็นยังงิ นั้นละ ธรรมล้นๆ กิเลสตัณหาเป็นจอกเป็นแหนปกคลุม ถอดถอนลงไปด้วยวิธีการต่างๆ แล้วจ้ำขึ้นมามันก็จะเหมือนกันนั่นแหละ ไม่ถามกัน พระพุทธเจ้าไม่ว่าพระองค์ใด สาวกองค์ใดไม่ถามกันเลย พอรู้ผางขึ้นเป็นอันเดียวกันเลย

นี่ได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังก็ปีแล้วนี่ หรือว่าเรามาโกหกหรือ พิจารณาซิ เราสอนด้วยความเมตตาแทบล้มแทบตาย ยังจะว่าเรามาโกหกอยู่หรือ โกหกอะไร ปฏิบัติเจ้าของโกหกมันจะรู้ธรรมได้ยังงิ การปฏิบัติหลอกหลวงตัวเอง โกหกตัวเอง หา ความที่รู้ธรรมไม่มี ตายทิ้งเปล่าๆ ต้องจริงต้องจังทุกอย่าง เพราะธรรมเป็นของจริง ทำด้วยความโกหกเข้ากันไม่ได้ ต้องเอาจริงเอาจัง เมื่อถึงขั้นจริงจังหนักเข้าๆ จริงเต็ม ส่วนแล้วเหมือนกันหมดเลย ไม่เคยรู้เคยเห็นมันก็รู้ขึ้นมาเห็นขึ้นมาภายในใจดวงนี้ละ ดวงนี้รู้ ธรรมดาที่มีกิเลสอยู่มันก็เป็นนักรู้เหมือนกัน ไม่ถอย แต่รู้อยู่ในวงวัฏจักรใน เรือนจำ เกิดแก่เจ็บตายในวัฏจักรนี้ พอพ้นจากนี้แล้วเลยไปเลย เห็นแต่โลกนี้ว่างเปล่า ไปหมด ก็จิตมันว่างหมดแล้ว ว่างหมดด้วย คือว่างหมดแล้วว่างหมดด้วยนะ นี่ละ อำนาจแห่งจิตเป็นอย่างนี้นะ

ขอให้พากันฟังเสียงธรรมนะ ถ้าฟังแต่เสียงกิเลสมันจะตายกองกันอยู่นี่ละ ตื่นขึ้นมาก็ตื่นขึ้นมากับเรื่องกับราวยุ่งเหยิงวุ่นวาย จนกระทั่งถึงหลับ ถ้าไม่มีหลับตายได้ง่ายๆ มนุษย์เรา เพราะความคิดปรุงมันกวนมากทีเดียว คิดเสียจนนอนไม่หลับ จากนั้น เป็นบ้าไปเลยก็มี นี่ละกิเลสมันกวนถึงขนาดนอนไม่หลับ หรือคิดให้เป็นบ้าไปเลยก็มี ธรรมความสงบใจ บังคับเข้าไปซิ เมื่อไม่คิดอันนี้แล้วจิตสงบแนว น้ำก็ใส น้ำนิ่งใส เริ่มใส ไม่มีอะไรกวน จิตนิ่งอารมณ์ทั้งหลายก็ไม่กวน สารสัมแกว่งลงไป ภาวนาพุทโธ ธัมโม สังโฆ ตามแต่ธรรมบทใด นี่เหมือนสารสัมเอาแกว่งเข้าไป แล้วน้ำคือจิตนี้จะค่อยใส สะอาดขึ้นมาๆ ภายในใจของเรา เมื่อเต็มที่แล้วไม่ได้ถามละ พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ทั้งหลายท่านไม่ถามกัน เป็นอันเดียวกันแล้วถามหาอะไร

เวลานี้ศาสนาจะเป็นเรื่องครีเรื่องล้ำสมัยของกิเลสไปแล้วนะ กิเลสกำลังทันสมัยทุกอย่างกิเลสแซงเข้าไปๆ ทันสมัยเข้าไปหมดแล้ว ผู้ที่จะสร้างคุณงามความดีเวลานี้ยังดีอยู่นะ เราไปวัดไปวาไปได้อย่างสง่าผ่าเผย ไม่ระมัดระวัง เพราะเสี้ยนหนามประเภทนี้ยังไม่เกิด ทั้งๆ ที่มันมีอยู่ มันยังไม่แสดงตัวออกมาก็ตวาดความดีงามของผู้บำเพ็ญธรรมทั้งหลาย เราจะไปวัดไปวา ไปบำเพ็ญศีลธรรมที่ไหนเราไปได้สบายๆ ไม่มีใครตำหนิติเตียน เहांหอนกันนะ ไปได้สบาย

นี่กิเลสประเภทที่มันจะมาก็ดมาขวาง เहांหอนกิดขวางนี้ยังไม่เกิด มันเกิดแต่ยังไม่แสดงออก มี เราก็ไปวัดไปวาบำเพ็ญศีลธรรมได้อย่างสะดวกสบาย ครั้นนึกเข้ากว่านี้จะไปวัดไปวานี้ต้องลอบๆ มองๆ เหมือนเขาจะไปฉกฉกขโมยปล้นจี้้นแหละ ต้องไปลอบๆ มองๆ ไปเปิดเผยไม่ได้ กิเลสเห็นมันรุมเอาแหลก นี่เขาจะไปวัดนะ เขาจะไปสวรรค์นิพพาน ให้เขาไปเถอะเขาจะได้ไม่มาแย่งปลาในหนองในบึงกับเรา เราสนุกหาปลากินสบาย มันว่า...กิเลส ทางนี้คนไม่ใช่คนตายได้ยืนเขาว่าอย่างนั้นก็อาศัย ใช้ไหม ที่นี้ก็ลอบๆ มองๆ ไปวัด สุดท้ายไปวัดเป็นความคิดขวาง ไปหากิเลสให้ลงไปตายกองกันในนรกอเวจีนั้นไปได้ง่าย สิ้นเลยๆ เวลานี้กิเลสกำลังสร้างความสิ้นให้สัตว์โลก สิ้นลงไปนรกอเวจีหนักเข้าทุกวันๆ ให้ท่านทั้งหลายจำเอานะ

พระพุทธเจ้าไม่เคยมีคำสอง ตรัสอย่างไรเป็นอย่างนั้น ขนโคกับเขาโคต่างกันยังไง นี่พระอานนท์ทูลถาม คนที่จะไปสวรรค์นิพพานนั้น กับคนที่จะลงนรกอเวจีนั้น ทางไหนมากกว่ากัน ท่านรับสั่งว่า อานนท์ คนที่จะไปเพื่อความดีทั้งหลายจนกระทั่งมรรคผลนิพพานเท่ากับเขาโค แต่คนที่จะตายกองกัน ไหลลงไปทางต่ำมีนรกเป็นสำคัญนั้นเหมือนขนโค ขนโคมากขนาดไหน โคตัวหนึ่งมีสองเขา ขนมันมีมากขนาดไหน นั่นละประเภทที่จะลงนรกอเวจีมีมาก ที่นี้ยื่นเข้ามา จิตใจของเราที่เสาะแสวงหาอรรถาธรรมเท่ากับเขาโค ที่จะเสาะแสวงหานรกอเวจีเท่ากับขนโค ในจิตคนๆ หนึ่ง ให้ยื่นเข้ามาสอนตัวเองซิ

ธรรมพระพุทธเจ้าว่า โอปนยิโก น้อมเข้ามาสอนตนเอง ขนโคคือเรา เขาโคก็คือเรา จะเป็นใคร ขนกับเขามันอยู่ในโคตัวเดียวกันนี้วะ ปิดมันออกให้หมดชน ให้เหลือแต่เขา กิเลสมาแต่ไหนชนขาดสะบั้นไปเลย เข้าใจไหม เอา เสียมให้ตี เสียมเขาโคให้ตีอย่าไปเสียมแต่ขนโคเดี๋ยวมันจะพาลงนรก ดีเข้ามาซิๆ ธรรมร้อยสันพันคม กิเลสก็ร้อยสันพันคม เมื่อทันกันแล้วก็ลบล้างกันได้ เราอยากให้มีน้องทั้งหลายได้เห็น เห็นไหมเราพูด พูดจริงๆ เราไม่เคยสะทกสะท้านหน้าไหวอะไรในสามแดนโลกธาตุ ไม่มีในจิต ข้ามไปหมด พูดให้ชัดเจนอย่างนี้ แต่ก่อนเราเคยรู้เมื่อไร เราเคยพูดไหมคำพูดคำนี้ เวลา

มันเป็นขึ้นมาแล้ว มันก็เป็นขึ้นมาจากที่มีที่เป็นที่รู้อยู่นี้ ทำไมจะพูดไม่ได้ละ เวลาโง่ก็รู้ว่าโง่ เวลาฉลาดก็รู้ว่าฉลาด ในใจดวงนี้แหละ

นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้า แต่ก่อนพระองค์ก็ไม่ได้ประกาศตนว่าเป็นศาสดาองค์เอก เป็นเหมือนคนธรรมดา พอผางขึ้นมาเป็นศาสดาองค์เอกสอนโลกทั้งสามโลก พระอรหันต์ทั้งหลายก็เหมือนกัน ขอให้จิตดวงนี้มันผ่านจากมุตระจากคุณไปถึงแดนนิพพานเถอะ มันจะมองเห็นหมด เข้าใจ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

ผู้กำกับ มีปัญหาของคนสุดท้ายคนที่ ๕ ที่ถามมาครับ ว่า

หลานถูกข้าราชการผู้ใหญ่กดขี่ข่มเหง คนทำงานจริงคนทำงานที่ดี ในหน่วยงานของหลานต่างคนต่างถูกกดขี่ให้ทำงาน หลานถูกผู้ใหญ่จอมโกงกดขี่ไม่ให้ไปยุ่งกับคนดีที่หลานเคยสนิทสนม ขอยอมรับว่าขณะนี้หลานแทบท้อใจในการรับราชการ แทบไม่อยากจะทำความดี แต่ก็เกรงว่าถ้าหลานไม่ทำดี ความชั่วอาจมาเพิ่มในจิตใจหลานมากขึ้น จึงต้องฝืนทำงาน ทำดีต่อไป โดยไม่มีโอกาสก้าวหน้าในงานเลยเจ้าคะ

ขอกราบนมัสการถามองค์หลวงตา เพื่อเป็นข้อคิดให้หลานระมัดระวังไม่ทำชั่วอย่างข้าราชการชั่ว ในหน่วยงานหลานด้วย คำถามมี

1. ผลกรรมของคนที่ข่มเหงรังแกผู้น้อย ข่มเหงคนดี ไม่ให้มีความก้าวหน้า จะส่งผลให้เกิดสิ่งใดกับเขาบ้างเจ้าคะ ระหว่างผู้สั่งการเบื้องหลัง กับผู้ที่ทำตามคำสั่ง ใครจะรับผลมากกว่ากันเจ้าคะ

หลวงตา ตอบยากนะ ไม่ทราบว่าจะใครกลั่นแกล้งใคร เหมือนเณรผอง อยู่วัดห้วยทราย เราพูดให้ฟังหลายครั้งแล้ว เณรผองมาจำพรรษาอยู่กับเรา แก่ฝึกกรรมฐาน คือมีผู้กลั่นแกล้งอย่างนี้ละ กิเลสมันกลั่นแกล้ง กิเลสมันใหญ่กว่า เป็นนายใหญ่ มันกลั่นแกล้ง พอเณรนี้จะภาวนามันทำให้สัปหงกงกัณ จะหลับๆ นิ่งอยู่ในห้องมันสัปหงกงกัณคอยแต่จะหลับ มันเป็นอย่างนี้ จะพัดกันกับกิเลสตัวว่างเหงา ก็ออกไปนั่งนอกกุฏิที่เฉลียง อยู่หมิ่นๆ เอ้า ถ้าหากว่ามันว่างให้มันตก ว่างไม่ตก มันกลัวตายมันคนไม่ว่างก็ไปนั่ง สักครูเดียวได้ยินเสียงตุ๊บเลย เรานั่งภาวนาอยู่ในกุฏิ ก็วัดปานี่นะ เงียบๆ ได้ยินเสียงตุ๊บ เอ้ มันเสียงแปลกๆ เหมือนเสียงของหนักตกน้ำ เรานิ่งอยู่ในใจ ไม่นานนักได้ยินเสียงพุ่มพิมๆ

เราก็ลุกออกไปดูเหตุการณ์ เพราะเสียงมันผิดปกติ ตุ๊บแล้วยังไม่แล้ว ยังได้ยินเสียงพิมพ่าๆ มันมีเรื่องอะไรน้ำ เรากำลังก้าวจะออกจากกุฏิไป พระก็วิ่งมาปุบๆ อะไรเราว่างั้นแหละ เณรผองตกกุฏิ แล้วเป็นอย่างนี้ถึงตก มันธรรมดาตัวเอง นิ่งอยู่ในห้องมันว่างเหงา เลยมานั่งข้างนอกที่เฉลียง เพื่อตัดสันดานความว่างนั้น ถ้าเผลอก็ให้มันตก นี่ตกกุฏิแล้วว่างั้น นี่เข้ากับเรื่องต้นแล้วว่าผู้ใหญ่รังแกผู้น้อย

กิเลสมันรังแกเณรผอง เณรผองจะพึดกับผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ฟาดมันตลกกุฎิ นั่นละ เวลาผู้ใหญ่มีอำนาจมากจะไปพึดกับมันเท่าไรก็ตลกกุฎินั่นแหละ ถ้าเรามีอำนาจมากแล้ว ให้หลับมันก็ไม่หลับ นอนก็ไม่หลับ บังคับให้หลับ นี่ผู้ใหญ่ทางธรรม นี่ผู้ใหญ่ทางกิเลส มันเอาให้หลับ ไปทรมานอยู่หน้ากุฎิตกกุฎิไปจนได้ ผู้ใหญ่มั่นทรมานไม่หยุดเอาจนตลกกุฎิ เอาที่นี้ผู้ใหญ่เป็นธรรมขึ้นมาพึดกัน ๆ นี่ถึงขั้นธรรมที่เพลิดเพลินแล้วไม่อยากจะหลับ อยากนอนเลย บังคับให้หลับก็ไม่หลับ มันพึดกันอยู่กับกิเลส นี่ผู้ใหญ่ทางธรรม เอาจนได้รู้เอาไว้ ๆ

นี่อำนาจของผู้ใหญ่ทางด้านธรรมะ ถึงเวลาจะให้นอนมันไม่ยอมนอน มันหมุนตัว ๆ นี่ผู้ใหญ่ทางธรรมะพึดกิเลสขาดสะบั้นไปจากใจ กิเลสที่มีอำนาจมากพึดเณรผองตลกกุฎิ เอาได้สองอย่างเอาไปพิจารณาเอานะ เณรผองก็อยู่กับพวกเรานี้แหละ เราไปหาเณรผองที่ไหน ให้ดูตามนี้เณรผอง ถ้าเราเร่งแล้วธรรมพึดกิเลสลงจนกระทั่งไม่หลับไม่นอน พึดกิเลสขาดสะบั้นก็อยู่ในหัวใจของเรา จำเอานะ พอ

ผู้กำกับ ข้อสองสุดท้ายครับ หากหลานนำทุกซ์ตามข้อ 1 ไปพิจารณา ระมัดระวังไม่ให้ทำชั่วเช่นบุคคลดังกล่าว จุดนี้เป็นสติปัญญาฐานข้อ ธรรมานุปัสสนาสติปัญญาฐานหรือไม่เจ้าคะ

หลวงตา โอ๊ย หลวงตาเกิดมาก็ไม่ได้เกิดมากับสติปัญญาฐาน ลูกศิษย์มันไปได้รับความรู้จากไหนมา มาเล่าให้อาจารย์ฟังบ้างซิ ไปถามมันคืออะไร ให้ไปเรียนสติปัญญาฐานแล้วมาสอนอาจารย์หน่อย เวลานี้อาจารย์ตอบยังไม่ได้ ยังไม่เข้าใจสติปัญญาฐาน

ผู้กำกับ องค์หลวงตามีข้อเตือนประการใดให้หลานมีข้อคิดที่ดีขึ้น ขอได้เมตตาสงเคราะห์ด้วยเถิดเจ้าคะ สุดท้ายนี้ขององค์หลวงตาอยู่เป็นที่พึ่งทางจิตใจของหลาน และพุทธศาสนิกชน และคนดีของแผ่นดินต่อไปด้วยเจ้าคะ ด้วยความเคารพศรัทธายิ่ง (จาก กัลยาณี)

หลวงตา เออ อยากให้เราเป็นที่พึ่ง แต่เวลามันตกลงไปกุฎิ เณรผองมันจะเอาเราเป็นที่พึ่งหรือเปล่าก็ไม่รู้ละ เอาละพอ มันตกลงกุฎิมันไม่เห็นเอาเราเป็นที่พึ่ง เข้าใจไหม ตูมเลย มีเณรหนึ่งอยู่นั้น แปลกอยู่นะเณรนี้ มันเข้ามาเกี่ยวข้องกับความรู้ ตอนนั้นเราไม่ได้อยู่ห้วยทรายละ เราไปเยี่ยมลูกศิษย์ลูกหาทางห้วยทรายด้วยธูระ จำเป็นหลายอย่าง ไปเณรนั้นขึ้นมา คิกคักนะเณรนี้ บอกว่าแกเคารพเลื่อมใสเรามานานแล้ว ได้ทราบว่าจะมานี่ โห้ย กระปรี้กระเปร่าจิตใจนอนไม่หลับ รื่นเริงบันเทิง พอใจว่าจัน

มาก็มาเล่าเรื่องภาวนาให้ฟัง จิตของแกสว่างอย่างนั้นสว่างอย่างนี้ แกเล่าให้เราฟัง เราก็อึ้ง เป็นจริงๆ นะ นั่นละจิตนิสสัยเป็นอย่างนั้น ความสว่างไสวมันออกภูมิัน

เป็นไป ที่นี้สติปัญญาตามมันไม่ทัน นี่ละอันนี้สำคัญ เราสรุปเลยนะ ความสว่างไสว ความรู้มันรู้มันเล่าให้เราฟัง เราเป็นคนฟังหมด พอจบเรียบร้อยแล้วเราสรุปความลงมา “เณระวังให้ดีนะ” สรุปความ “ส่วนที่พูดทั้งหลายเหล่านั้นเราก็พูดไปแล้ว แต่จุดสำคัญที่จะพาให้เณรเสียมันนะ เณรให้ระวังให้ดีนะความสว่างนี้จะส่องทางให้เณร หลงทาง เณรจะเพลินในความสว่างนี้ไป เดี่ยวไล่คลุกหมุ่คลุกหมาไป นี่กว่าเป็นเทวบุตร เทวดาไปนะ ให้ระวังให้ดี”

นี่เราสรุปนะ เราสอนย่อๆ อย่าตื่นงานะ มันเป็นเงาหลอกคนได้ หลอกคนมานานแล้วนะ นี่เราสรุปความ พอเณรนี้ลงไป พระที่นั่งฟังอยู่นั้นก็ปั๊บเข้ามา “ครูจารย์พูดทำไมถึงถูกต้องเอานักหนา” “ถูกต้องยังงี้ว่าซิ” “ก็เณรนี่อยู่ๆ ก็เสียงอ้ออ้อๆ คือมันออกแสงสว่าง มันเข้าป่า เณรนี้วิ่งเข้าป่า แล้วเรียกหมู่เพื่อนมาช่วยตามแสงสว่าง ฟังเสียงอ้ออ้อๆ กลางคืน มาอะไร มาหาแสงสว่าง แสงสว่างมันเข้าไปไหน มันเข้าไปในป่าลับประรด แล้วลากหมู่เพื่อนไปหา หมู่เพื่อนผู้รู้แล้วก็ถอย ผู้ไม่รู้ก็วิ่งตามหามันไป นี่ครูอาจารย์พูดที่ว่าเดี๋ยวมันจะวิ่งหานั้นหนานี้ จะเข้าป่าเข้ารก เณรนี้เข้าแล้ว วิ่งตามแสงสว่างเข้าไปป่าลับประรด เป็นบ้าไปแล้ว” ก็อย่างนั้นแหละเข้าใจไหม นิสัยของจิตมันต่างกัน ต้องมีผู้เตือน ไม่เตือนไม่ได้ เอาละวันนี้ละ

วันนี้พูดเรื่องอะไรต่ออะไรมากต่อมาก เราเลยจำไม่ได้ อันไหนที่เหมาะสมกับจิต นิสัยของตนก็ยึดไปเป็นคติๆ ก็แล้วกัน การพูดนี้หายไปๆ เรื่องความอัศจรรย์ของธรรมนี้พูดไม่ได้นะ ที่นำมาพูดๆ นี้จะพูดได้เท่าที่พูดได้ สิ่งที่เหลือสุดยอดแต่พูดไม่ได้มีมากต่อมากนะ นี่ละเรื่องธรรมเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ อย่าให้พวกกองมูตรกองคูมันเอาเข้าไปโปะหัวเอาๆ ด้วยความยกยอปอปั้นตัวมันเอง เหยียบหัวบุคคลผู้มีทองคำทั้งแท่งคือธรรมภายในหัวใจให้จมนะ ให้ระวังให้ดี

ข้าศึกศัตรูในเมืองไทยเรากำลังเป็นเสี้ยนเป็นหนามอย่างใหญ่หลวง ในวงศาสนานะสำคัญ ทางชาติบ้านเมืองก็ไปอีกแบบหนึ่ง ทางศาสนาก็มี มีแต่เรื่องที่จะทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ทั้งนั้น เป็นส่วนใหญ่ละ จับตาดูให้ดี นี่ไม่ต้องจับมันก็รู้ ไม่รู้เอามาพูดได้ยังไง จะพูดเฉพาะเท่าที่จำเป็นที่จะพูดเท่านั้น ไม่จำเป็นรู้อะไรก็ไม่พูด เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz